

พระธรรมดาเนียล - บทที่ห้าสิบเอ็ด

ปัลโมนี: การเปิดเผยพระผู้ทรงเป็นนายแห่งกาลเวลาและภาษาในพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์

Jeff Pippenger

2024-01-15

“ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งซึ่งกล่าว” ในพระธรรมดาเนียล บทที่แปด ข้อสิบสามและสิบสี่ คือพระคริสต์ในฐานะปัลโมนี ในพระธรรมวิวรณ์ พระคริสต์ทรงได้รับการระบุว่าเป็นอัลฟาและโอเมกา ซึ่งท่ามกลางความจริงอันอัศจรรย์อื่น ๆ ยังชี้ให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นนักภาษาศาสตร์อันน่าอัศจรรย์ และเมื่อพิจารณาาร่วมกันแล้ว พระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์เป็นภาพแทนของพระคริสต์ในฐานะจอมนายเหนือกาลเวลาและภาษา เกินกว่าความสามารถของมนุษย์ที่จะเข้าใจนัยสำคัญและความลุ่มลึกของความหมายที่ว่า พระคริสต์ในฐานะปัลโมนี (ผู้ทรงนับความลับ) ทรงเผยคุณลักษณะประการนั้นแห่งพระอุปนิสัยของพระองค์ไว้ในสองข้อพระคัมภีร์ซึ่งสถาปนาเสาหลักสำคัญยิ่งของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ แต่ความลับทั้งหลายซึ่งผู้ทรงนับความลับทรงเลือกที่จะเปิดเผยนั้น เป็นความรับผิดชอบของเราที่จะต้องตระหนักรู้และพิทักษ์รักษาไว้

สิ่งลับทั้งหลายเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
แต่บรรดาสิ่งที่ทรงสำแดงนั้นเป็นของเราและของลูกหลานของเราสืบไปเป็นนิตย์
เพื่อเราจะได้กระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นแห่งพระราชบัญญัตินี้ เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29

ความลับประการหนึ่งที่ได้รับการเปิดเผยแล้วคือ ผู้ทรงนับความลับทั้งหลาย (Palmoni) นั่นคือ “วิสุทธิชนองค์หนึ่งซึ่งกล่าว” และในสองข้อนั้นซึ่งพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เอง เสาหลักสำคัญของอาดเวนติสต์ก็ถูกระบุไว้ ในสองข้อนั่นเอง ผู้ทรงนับอันน่าอัศจรรย์ทรงระบุถึง “ความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้น” ซึ่งพระองค์ในฐานะสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ได้ทรงแกะตราออกในปี 1798 ในสองข้อนั้น ธรรมนูญแห่งความฝันของมิลเลอร์ ซึ่งเป็นตัวแทนของ “ความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้น” ได้รับการตีพิมพ์ไว้บนแผ่นศิลาทั้งสองของฮาบากุก โดยการทรงนำจากพระหัตถ์ของ Palmoni

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งกล่าวอยู่
และผู้บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธิ์องค์นั้นซึ่งกำลังกล่าวอยู่ว่า นิमितเรื่องเครื่องบูชาเผาทุกวัน และการล่วงละเมิดอันก่อให้เกิดความรกร้าง ทียกทั้งสถานบริสุทธิ์และพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำลงนั้น จะยาวนานเท่าใด? และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จนครบสองพันสามร้อยวัน
แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระให้สะอาด ดาเนียล 8:13, 14

หลังจากที่ดาเนียลได้รับนิमितเชิงพยากรณ์เกี่ยวกับอาณาจักรต่าง ๆ ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ และต่อมาได้ยินบทสนทนาจากสวรรค์ในข้อสิบสามและสิบสี่ เขาก็แสวงหาที่จะเข้าใจ “นิमित” นั้น

และต่อมา เมื่อข้าพเจ้า คือดาเนียล ได้เห็นนิमितนั้นแล้ว และพยายามแสวงหาความหมายของมัน ดูเถิด มีผู้หนึ่งซึ่งมีลักษณะดุจมนุษย์ยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของมนุษย์ผู้หนึ่งระหว่างริมฝั่งแม่น้ำอูลู ซึ่งร้องเรียกและกล่าวว่า กาเบรียลจงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจนิमितนั้น ดาเนียล 8:15, 16

“นิमित” ซึ่งดาเนียลกำลังแสวงหาที่จะเข้าใจนั้นคือ “chazon” แต่ “mareh” ต่างหากเป็นนิमितที่กาเบรียลได้รับคำสั่งให้อธิบายให้ดาเนียลเข้าใจ ข้อเท็จจริงทุกประการล้วนมีความสัมพันธ์รองรับกันอยู่ และหากพลาดข้อเท็จจริงนี้ไป โครงสร้างและแบบแผนของข้อความตอนนี้ก็ย่อมถูกทำลายลงโดยสาระสำคัญ ในข้อสิบห้า

เมื่อดาเนียลแสวงหาที่จะเข้าใจนิมิต "chazon" นั้น "mareh" ถูกซ่อนไว้ แต่ยังคงถูกแสดงแทนอยู่ เพราะในวลี "appearance of a man" (กาเบรียล) คำภาษาฮีบรู "mareh" ได้รับการแปลว่า "appearance" ในข้อสิบห้า นั้น คำทั้งสองคำซึ่งได้รับการแปลว่า "vision" ปรากฏอยู่ด้วยกัน ดาเนียลในข้อสิบห้าแสวงหาที่จะเข้าใจ "chazon" แต่ในข้อสิบหก บัลโมนีสังกาเบรียลให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจ "mareh" แบบแผนของข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนี้มีเจตนาเฉพาะ และเน้นย้ำถึงความเชื่อมโยงและความแตกต่างระหว่างคำทั้งสองนี้

คือบัลโมนีผู้ทรงบัญชากาเบรียลให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจ "มาระห์" เพราะผู้ที่ทรงบัญชากาเบรียลคือผู้ที่ทรงยืนอยู่เหนือฟ้า และกาเบรียลได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ คือ "สุรเสียงของมนุษย์จากระหว่างฟ้งของอูไล" แม่น้ำอูไลนั่นเองที่ไหลอยู่ระหว่างฟ้งทั้งสอง และในพระคัมภีร์นั้นคือพระคริสต์ผู้ทรงยืนอยู่เหนือฟ้า ประกอบกับข้อเท็จจริงนั้น ยังมีข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ในฐานะอัครทูตสวรรค์ ทรงเป็นผู้ที่ทรงบัญชาทูตสวรรค์ทั้งหลาย สุรเสียงจากระหว่างฟ้งนั้น คือสุรเสียงของ "วิสุทธิชนองค์นั้น" ในข้อสิบสาม และพระวามะของพระองค์นั่นเองที่ทรงบัญชากาเบรียลให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต "มาระห์" ในดาเนียลบทที่สิบสอง พระคริสต์ทรงอยู่ระหว่างฟ้งของแม่น้ำอีกครึ่งหนึ่ง ในบทที่สิบสองนั้น พระองค์ทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้าป่าน และทรงปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์

แต่ท่าน โอ ดาเนียล จงปิดถ้อยคำเหล่านี้ไว้ และผนึกหนังสือนั้นไว้จนถึงวาระสุดท้าย; คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้อะไรขึ้น แล้วข้าพเจ้า ดาเนียล มองดู และดูเกิด มีคนอื่นอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งอยู่ปากตลิ่งแม่น้ำข้างนี้ และอีกคนหนึ่งอยู่ปากตลิ่งแม่น้ำข้างโน้น และคนหนึ่งกล่าวแก่ชายผู้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด ผู้ซึ่งอยู่เหนือฟ้าแห่งแม่น้ำนั้นว่า จะต้องนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดแห่งการอัศจรรย์เหล่านี้? และข้าพเจ้าได้ยินชายผู้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด ผู้ซึ่งอยู่เหนือฟ้าแห่งแม่น้ำนั้น เมื่อท่านยกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า จะเป็นเวลาหนึ่ง สองเวลา และครึ่งเวลา; และเมื่อท่านได้กระทำให้กำลังของชนชาติบริสุทธิ์กระจัดกระจายสำเร็จแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะสำเร็จสิ้น ดาเนียล 12:4-7

บุรุษผู้ซึ่ง "สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อดี ผู้ซึ่งอยู่เหนือฟ้าแห่งแม่น้ำนั้น" ได้ "ชูพระหัตถ์ขวาและพระหัตถ์ซ้ายขึ้นสู่สวรรค์ และทรงปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์" และพระองค์ทรงเป็นบุรุษองค์เดียวกันกับผู้ซึ่งในบทที่แปดทรงบัญชากาเบรียล ในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบ พระคริสต์ก็ได้ทรงชูพระหัตถ์และทรงปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เช่นกัน แต่ที่นั่นพระองค์ทรงยืนอยู่เหนือทั้งน้ำและแผ่นดิน

แล้วทูตสวรรค์ซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่เหนือทะเลและเหนือแผ่นดิน ก็ยกมือขึ้นสู่สวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์นี้รันดร์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้น ทั้งแผ่นดินโลกและสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้น ทั้งทะเลและสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้น ว่า จะไม่มีการหน่วงช้าอีกต่อไป วิวรณ์ 10:5, 6

ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ในวิวรณ์บทที่สิบ คือ บัลโมนี ผู้ซึ่งได้ตรัสกับกาเบรียลจากระหว่างฟ้งแม่น้ำในบทที่แปด และได้ทรงระบุว่า "วาระสุดท้าย" แห่ง "การอัศจรรย์" จะมาถึงเมื่อใดในบทที่สิบสอง ในวิวรณ์บทที่สิบ พระองค์คือผู้ที่ได้คำรามดุจ "สิงโต" เพราะที่นั่นพระองค์ทรงถูกสำแดงให้เห็นว่าเป็นสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์

และผู้ใหญ่คนหนึ่งกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด สิงห์แห่งเผ่ายูดาห์ รากของดาวิด ได้ทรงมีชัยเพื่อจะเปิดหนังสือนั้นและแกะตราทั้งเจ็ดของมัน แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเกิด

ท่ามกลางพระที่นั่งและท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่ และท่ามกลางพวกผู้ใหญ่
มีพระเมษโปดกองค์หนึ่งยืนอยู่เสมือนดังถูกปลงพระชนม์แล้ว มีเขาเจ็ดเขาและตาเจ็ดตา
ซึ่งคือพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก
และพระองค์เสด็จมารับหนังสือนั้นจากพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง วิวรณ์ 5:5-7

ในฐานะสิ่งแห่งตระกูลยูดาห์

พระคริสต์ทรงเป็นพระเมษโปดกผู้ทรงมีชัยที่จะทรงแกะหนังสือซึ่งถูกผนึกไว้ด้วยตราทั้งเจ็ดนั้น
ไม่ว่าพระองค์จะทรงดำเนินอยู่เหนือน้ำในพระธรรมดาเนียล
หรือทรงมีพระบาทข้างหนึ่งอยู่บนทะเลและอีกข้างหนึ่งอยู่บนแผ่นดินโลกในพระธรรมวิวรณ์
ภาพแทนเชิงพยากรณ์แต่ละประการล้วนสัมพันธ์กับเวลาเชิงพยากรณ์ และในฐานะสิ่งแห่งตระกูลยูดาห์
พระคริสต์ทรงทั้งผนึกและทรงแกะพระวาทะของพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ทรงผนึกพระธรรมดาเนียลไว้
พระองค์ก็ได้ทรงผนึกฟ้าร้องทั้งเจ็ดไว้ด้วยในวิวรณ์บทที่สิบ

“ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ซึ่งทรงสั่งสอนยอห์นนั้น มิได้ทรงเป็นผู้ใดน้อยไปกว่าพระเยซูคริสต์เอง
การที่พระองค์ทรงวางพระบาทขวาบนทะเล และพระบาทซ้ายบนแผ่นดินแห่ง
แสดงให้เห็นถึงบทบาทที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ในฉากสุดท้ายแห่งมหากาพย์ต่อสู้กับซาตาน
ตำแหน่งนี้บ่งบอกถึงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจสูงสุดของพระองค์เหนือโลกทั้งสิ้น
การต่อสู้นี้ได้ทวีความรุนแรงและความแน่วแน่มากขึ้นจากยุคหนึ่งสู่อีกยุคหนึ่ง
และจะดำเนินต่อไปเช่นนั้นจนถึงฉากสุดท้าย
เมื่อการกระทำอันชั่วช้าของของอำนาจแห่งความมืดจะถึงจุดสูงสุด
ซาตานซึ่งร่วมมือกับคนชั่วจะล่อลวงทั้งโลกและคริสตจักรทั้งหลายที่มีได้รับความรักแห่งความจริง
แต่ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์นั้นทรงเรียกร้องความสนใจ พระองค์ทรงร้องด้วยพระสุรเสียงอันดัง พระองค์จะทรงส
ำแดงฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจแห่งพระสุรเสียงของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่ได้ร่วมกับซาตานเพื่อต่อต้านความ
จริง”

“ภายหลังจากฟ้าร้องทั้งเจ็ดนี้ได้เปล่งเสียงของตนแล้ว
คำบัญชาที่มาถึงยอห์นเช่นเดียวกับที่มาถึงดาเนียลเกี่ยวกับหนังสือเล่มเล็กนั้นว่า
'จงผนึกสิ่งที่ฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้กล่าวไว้เสีย'
สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอนาคตซึ่งจะถูกเปิดเผยตามลำดับของมัน
ดาเนียลจะยืนอยู่ในส่วนของตนเมื่อสิ้นสุดกาลวันทั้งหลาย ยอห์นเห็นหนังสือเล่มเล็กนั้นถูกคลายผนึกแล้ว
จากนั้นคำพยากรณ์ของดาเนียลจึงมีที่อันสมควรของมันในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง
และองค์ที่สาม ซึ่งจะต้องประกาศแก่ชาวโลก
การคลายผนึกหนังสือเล่มเล็กนั้นคือข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับเวลา”

“หนังสือดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เล่มหนึ่งเป็นคำพยากรณ์
อีกเล่มหนึ่งเป็นการสำแดง เล่มหนึ่งเป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้มิให้เปิดเผย
อีกเล่มหนึ่งเป็นหนังสือที่ถูกเปิดออก ยอห์นได้ยินความลึกลับทั้งหลายซึ่งเสียงฟ้าร้องได้กล่าวออกมา
แต่เขาได้รับบัญชาไม่ให้เขียนสิ่งเหล่านั้น”

“ความสว่างพิเศษที่ประทานแก่ยอห์น และได้ถูกสำแดงออกมาในเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดนั้น
เป็นการพรรณนาถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นภายใต้ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง”
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

พระคริสต์ ซึ่งทรงได้รับการสำแดงในฐานะพัลโมนี มนุษย์ในบทที่แปดและสิบสอง ผู้ทรงอยู่เหนือน้ำ
ก็ทรงเป็นทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธานุภาพซึ่งมีหนังสือเล่มเล็กอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ด้วย
พระองค์ทรงเป็นราชสีห์แห่งเผ่ายูดาห์ ผู้ทรงผนึกและทรงเปิดผนึกพระวาทะของพระองค์

และพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงบัญชาคาเบรียล เพราะพระองค์คือมีคาเอล อัครทูตสวรรค์

ฝ่ายมีคาเอลหัวหน้าทูตสวรรค์ เมื่อโต้แย้งกับมารเกี่ยวกับร่างของโมเสส ก็ยังมีได้บังอาจกล่าวคำกล่าวโทษอันหยาบคายต่อมัน แต่กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าจงทรงห้ามปรามเจ้า" ยูดา 1:9

มีคาเอลเป็นพระนามของพระคริสต์

และพระนามนั้นแสดงว่าพระองค์ทรงเป็นจอมบัญชาการไม่เพียงแต่เหนือเหล่าทูตสวรรค์เท่านั้น แต่ยังทรงเป็นผู้มีฤทธานุภาพในการให้เป็นขึ้นจากความตายด้วย นามมีคาเอลมีความหมายว่า "ผู้ใดเล่าเป็นเหมือนพระเจ้า" เมื่อเนบูกัดเนสซาร์ทรงเห็นผู้หญิงซึ่งมีลักษณะเหมือนพระบุตรของพระเจ้าอยู่ในเตาเพลิงกับชายผู้มึนคุณธรรมทั้งสาม ท่านได้เห็นมีคาเอลนั่นเอง และมีคาเอลผู้เป็นมหาทูตสวรรค์ ก็คือเจ้านายของชนชาติของพระเจ้า ซึ่งเขาเลิกแห่งโรมนอกศาสนาได้ยกตนขึ้นต่อสู้อัน กางเขน ตามความสำเร็จครบถ้วนแห่งดาเนียล บทที่แปด ข้อสิบเอ็ด.

แต่ข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่านถึงสิ่งซึ่งได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์แห่งความจริง และไม่มีผู้ใดยื่นหยัดร่วมกับข้าพเจ้าในเรื่องเหล่านี้ นอกจากมีคาเอล ผู้ครอบครองของท่าน ดาเนียล 10:21

มีคาเอลคือผู้ทรงบัญชาทูตสวรรค์ ผู้ทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา และผู้ทรงกำหนดว่าเมื่อใดเวลาทดลองใจจะสิ้นสุดลง

"และในกาลนั้น มีคาเอลจะลุกขึ้น เจ้าผู้ครองยิ่งใหญ่ ผู้ยื่นหยัดเพื่อบุตรทั้งหลายแห่งชนชาติของท่าน และจะมีช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก ซึ่งไม่เคยมีเลยนับตั้งแต่มีประชาชาติจนถึงกาลนั้น และในกาลนั้น ชนชาติของท่านจะได้รับการช่วยกู้ คือทุกคนที่พบว่ามีชื่อจารึกไว้ในหนังสือ' เมื่อเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนี้มาถึง ทุกกรณีก็ถูกตัดสินแล้ว ไม่มีเวลาแห่งการทดลองอีกต่อไป ไม่มีพระเมตตาอีกต่อไปสำหรับผู้ที่ไม่กลับใจ ตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เหนือประชากรของพระองค์ คนหยิบมือเล็กน้อยนี้ ซึ่งไม่สามารถป้องกันตนเองได้ในการต่อสู้จนถึงตายกับบรรดาอำนาจของโลกที่ถูกจัดกำลังโดยกองทัพของพญานาค จึงให้พระเจ้าเป็นผู้ทรงป้องกันพวกเขา ได้มีพระราชกฤษฎีกาออกมาโดยอำนาจฝ่ายโลกสูงสุดแล้วว่า พวกเขาจะต้องนมัสการสัตว์ร้ายและรับเครื่องหมายของมัน มิฉะนั้นจะต้องเผชิญการข่มเหงและความตาย ขอพระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์เสียเดี๋ยวนี้เถิด เพราะในเวลานั้นพวกเขาจะทำได้ในความขัดแย้งอันน่าสะพรึงกลัวเช่นนั้น หากปราศจากความช่วยเหลือจากพระองค์!" Testimonies, volume 5, 212.

ความลับสุดท้ายซึ่งสิ่งนี้แห่งเผ่ายูดาห์ทรงเปิดเผยนั้น คือวิวรรณ์แห่งพระเยซูคริสต์ และสิ่งนี้รวมถึงความจริงที่ว่า พระองค์ทรงควบคุมการออกแบบและโครงสร้างของทุกองค์ประกอบแห่งพระวาระฝ่ายคำพยากรณ์ของพระองค์ ชายผู้สวมผ้าป่าน ผู้ยืนอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย

ผู้ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นและทรงปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ และผู้ทรงร้องเสียงดังดุจสิงห์ อันทำให้ฟ้าร้องทั้งเจ็ดเปล่งเสียงของตนออกมานั้น

คือพระองค์ผู้ทรงผนึกหนังสือดาเนียลและทรงผนึกฟ้าร้องทั้งเจ็ดในพระธรรมวิวรรณ์

พระองค์นี่เองคือผู้ทรงเปิดเผยหนังสือซึ่งผนึกไว้ด้วยตราทั้งเจ็ด ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะทรงให้เป็นขึ้นจากความตาย และผู้ทรงเป็นเจ้าชายใหญ่ผู้ทรงลุกขึ้นยืนและทรงประกาศการสิ้นสุดแห่งเวลาการทดลอง

เมื่อพัลโมนีทรงบัญชาคาเบรียลให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต "mareh"

พระองค์ก็ทรงหมายความเช่นนั้น โดยถ่องแท้ทุกประการ

พระองค์มิได้ทรงบัญชาเขาเบรียลให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต "chazon" นิมิต "chazon"
คือนิมิตว่าด้วยอาณาจักรต่าง ๆ แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในดาเนียลบทที่แปด ข้อหนึ่งถึงข้อสิบสอง
และยังเป็น "นิมิต" ที่ถูกกล่าวถึงในข้อสิบสาม ภายในคำถามเกี่ยวกับระยะเวลา "นิมิตนั้นจะนานเท่าใด?" นิมิต
"chazon" เกี่ยวข้องกับการถวายนีติ (ลัทธินอกศาสนา) และการละเมิด (ลัทธิสันตะปาปา)
ซึ่งเป็นอำนาจที่ก่อให้เกิดความรุกรานและเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา.

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธ์องค์หนึ่งกำลังพูดอยู่
และผู้บริสุทธ์อีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธ์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดว่า นิมิตเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน
และการละเมิดอันก่อให้เกิดความรุกราน ซึ่งมอบทั้งสถานบริสุทธ์และพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำอยู่ได้เท่า
จะดำเนินอยู่นานเท่าใด? ดาเนียล 8:13

พระคริสต์ ในฐานะปัลโมนิ (ผู้ทรงนับอย่างอัครรย์) ทรงถูกถามว่า "อีกนานเท่าใด" นิมิต "chazon"
นี้จะป็นอยู่ และพระองค์ตรัสตอบว่า "ถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการจะได้รับการชำระ"
จากนั้นดาเนียลปรารถนาจะเข้าใจนิมิต "chazon" ซึ่งเกี่ยวกับ "เครื่องบูชาเนื่องนิติ"
และการละเมิดอันนำไปสู่ความรุกราน เพื่อมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำ"
แต่เขาเบรียลได้รับบัญชาให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต "mareh"
ข้อเท็จจริงทุกประการล้วนมีนัยสำคัญในพระวาระของพระเจ้า นิมิต "mareh"
คือนิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้า ซึ่งถูกระบุไว้ในข้อยี่สิบหก

และนิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งได้บอกไว้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นจงพินิจนิมิตนั้นไว้
เพราะว่าจะสำเร็จในอีกหลายวันข้างหน้า ดาเนียล 8:26

คำว่า "นิมิต" ถูกกล่าวถึงสองครั้งในข้อนี้ ครั้งแรกหมายถึงนิมิต "mareh" และครั้งที่สองหมายถึงนิมิต
"chazon" นิมิต "mareh" คือนิมิตเรื่อง "เย็นและเช้า" ส่วนภาษาฮีบรูของคำว่า "เย็นและเช้า"
ปรากฏอยู่บ่อยครั้งในพระคัมภีร์ และได้รับการแปลว่า "เย็นและเช้า" อยู่เสมอ ดังเช่นในข้อยี่สิบหก
สถานที่เดียวในพระคัมภีร์ที่มีการแปลแตกต่างจาก "เย็นและเช้า" คือในข้อสิบสี่ ซึ่งแปลเพียงว่า "วัน"
ข้อความภาษาฮีบรูที่แท้จริงของข้อสิบสี่จะอ่านได้ว่า "จนถึงสองพันสามร้อยเย็นและเช้า"

ข้อพระคัมภีร์ซึ่งเป็นเสาหลักสำคัญของลัทธิแอ็ดเวนติส คือข้อเดียวในพระวาระของพระเจ้าที่ถ้อยคำว่า
"evening and mornings" ถูกกล่าวอย่างเรียบง่ายว่า "days" ข้อเท็จจริงทุกประการล้วนมีนัยสำคัญของมัน
และหากไม่มีสิ่งอื่นใด อย่างน้อยก็เห็นได้ชัดว่า Palmoni จงใจเน้นย้ำข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ พระองค์ได้ทรงกระทำ
เช่นนั้นโดยทรงชี้นำจิตใจของบรรดาผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ให้เขียนวลีนี้แตกต่างไปจากที่เขียนอยู่เสมอใ
นพระวาระของพระองค์ ประเด็นที่พึงสรุปได้จากข้อเท็จจริงนี้ก็คือ เมื่อ Gabriel ได้รับคำสั่งให้ทำให้ Daniel
เข้าใจนิมิต "mareh" เขากำลังได้รับคำสั่งให้ทำให้ Daniel เข้าใจนิมิตแห่งการปรากฏของปี 1844 มิใช่ นิมิต
"chazon" ซึ่งเกี่ยวกับการเหยียบย่ำสถานนมัสการและกองทัพนั้น

นิมิตเรื่อง "เวลาเย็นและเวลาเช้า"

นั้นเกี่ยวข้องกับการปรากฏซึ่งเกิดขึ้นเมื่อการชำระสถานนมัสการให้บริสุทธ์ได้เริ่มต้นขึ้นในวันที่ 22 ตุลาคม
ค.ศ. 1844 นิมิตเกี่ยวกับการปรากฏในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 มิได้เกี่ยวกับการเหยียบย่ำสถานนมัสการ
หากแต่เกี่ยวกับการชำระสถานนมัสการให้บริสุทธ์ มีการปรากฏตามคำพยากรณ์ในวันนั้นหรือไม่?

"การเสด็จมาของพระคริสต์ในฐานะมหาบุโรหิตของเราเข้าสู่สถานบริสุทธ์ที่สุด
เพื่อการชำระสถานนมัสการให้สะอาด ดังที่ปรากฏไว้ใน ดาเนียล 8:14;
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์มายังผู้ชราแห่งวันเวลา ตามที่เสนอไว้ใน ดาเนียล 7:13;
และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปยังพระวิหารของพระองค์ ซึ่งมาลาคีได้พยากรณ์ไว้
ล้วนเป็นคำพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกัน;

และเหตุการณ์นี้ยังได้รับการแสดงภาพไว้ด้วยโดยการมาของเจ้าบ่าวสูงานสมรส
ซึ่งพระคริสต์ทรงพรรณนาไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ใน มัทธิว 25” มหาสงคราม, 426.

กาเบรียลได้รับคำสั่งให้ทำให้ดาเนียลเข้าใจถึงการทรงปรากฏเชิงพยากรณ์ของพระคริสต์ในพระวิหารของพระองค์เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ด้วยเหตุนี้ กาเบรียลจึงได้มอบพยานที่สองแก่ดาเนียลเกี่ยวกับวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

เพราะกาเบรียลได้ทรงนำผู้เขียนพระคัมภีร์ทุกคนที่ได้บันทึกหลักการตามพระคัมภีร์ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ซึ่งระบุว่าความจริงนั้นได้รับการสถาปนาไว้บนคำพยานของพยานสองคน หากกาเบรียลจะต้องทำให้ดาเนียลเข้าใจวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เขาก็จำเป็นต้องมีพยานที่สองเพื่อสถาปนา “นิมิตแห่งการทรงปรากฏ”

กาเบรียลเริ่มงานของตนโดยกล่าวถึงความปรารถนาของดาเนียลที่จะเข้าใจนิมิต “chazon” ก่อนเป็นอันดับแรก และท่านกระทำเช่นนั้นโดยระบุว่านิมิต “chazon” คือนิมิตที่สิ้นสุดลง ณ “วาระแห่งอวสาน” ในปี 1798.

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงมนุษย์ผู้หญิงอยู่ระหว่างฝั่งแม่น้ำอูล ซึ่งร้องเรียกและกล่าวว่า กาเบรียล จงทำให้ผู้นี้เข้าใจนิมิตนั้น แล้วท่านจึงเข้ามาใกล้ที่ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านเข้ามา ข้าพเจ้าก็หวาดกลัวและซบหน้าลงถึงพื้น แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเกิด เพราะนิมิตนั้นมีไว้สำหรับวาระสุดท้าย ดาเนียล 8:16, 17

“นิมิต” ในข้อก่อนหน้านั้น กล่าวคือ “ในเวลาปลาย” คือ นิมิต “ซาซอน” และ “เวลาปลาย” ในพระธรรมดาเนียลคือปี 1798 นี้นิมิตที่ดาเนียลได้พยายามแสวงหาความเข้าใจ แต่หาใช่ นิมิตที่กาเบรียลได้รับบัญชาให้กระทำให้ดาเนียลเข้าใจไม่ เพราะสำหรับเรื่องนั้น กาเบรียลกำลังจะจัดเตรียมพยานคนที่สองขึ้นมา

เขาจึงเข้ามาใกล้ที่ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อเขาเข้ามา ข้าพเจ้าก็หวาดกลัวและซบหน้าลงถึงพื้น แต่เขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์ จงเข้าใจเกิด เพราะนิมิตนั้นมีไว้สำหรับวาระสุดท้าย” ขณะที่เขากำลังพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หลับสนิห ซบหน้าลงถึงพื้นดิน แต่เขาตะตองข้าพเจ้าและให้ข้าพเจ้ายืนขึ้นตรง แล้วเขากล่าวว่า “ดูเถิด เราจะให้เจ้ารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในบ้านปลายแห่งพระพิโรธนั้น เพราะอวสานจะมาถึงตามเวลาที่กำหนดไว้” ดาเนียล 8:17-19

กาเบรียลเริ่มปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายของตนโดยบอกแก่ดาเนียลว่า “จงดูเถิด” ซึ่งเป็นการบอกให้ดาเนียลพิจารณาข้อเท็จจริงถัดไป ข้อเท็จจริงถัดไปคือว่า “ความกริ้วครั้งสุดท้าย” แห่ง “เจ็ดเท่า” สองช่วงในเลวินิติ บทที่ยีสิบหก สิ้นสุดลงในปี 1844 “ความกริ้วครั้งสุดท้าย” นั้นถูกระบุโดยตรงว่าเป็นคำพยากรณ์เรื่องเวลา เพราะมันมี “เวลากำหนด” ที่มันจะ “สิ้นสุด” “ความกริ้ว” จะต้องเป็นตัวแทนของช่วงระยะเวลา เพราะมี “เวลากำหนด” สำหรับการสิ้นสุดของมัน หาก “ความกริ้ว” เป็นเพียงจุดหนึ่งในเวลา มันก็จะมีจุดสิ้นสุด แต่จะเป็นเพียงจุดที่มันเกิดขึ้นเท่านั้น

“พระพิโรธ” นั้นมีจุดสิ้นสุดที่ถูกกำหนดไว้ จึงเป็นตัวแทนของจุดจบแห่งช่วงเวลาหนึ่ง ช่วงเวลานั้นถูกกล่าวถึงว่าเป็น “พระพิโรธครั้งสุดท้าย” หากมีครั้งสุดท้าย ก็ย่อมต้องมีครั้งแรกด้วย “พระพิโรธครั้งแรก” ถูกระบุไว้ในพระธรรมดาเนียล บทที่ยีสิบเอ็ด และ ณ ที่นั้นก็เป็นช่วงเวลาหนึ่งเช่นกัน เพราะอำนาจสันตะปาปาจะ “กระทำการและเจริญขึ้น” จนถึงที่สุดแห่ง “พระพิโรธ”

และบางคนในหมู่ผู้มีความเข้าใจจะล้มลง เพื่อทดลองเขาทั้งหลาย และเพื่อชำระเขา และเพื่อกระทำให้เขาขาวสะอาด จนถึงวาระสุดท้าย เพราะว่าย่างจะเป็นไปตามเวลาที่กำหนดไว้

และกษัตริย์นั้นจะกระทำตามอำเภอใจของตน และเขาจะยกตนขึ้น และอวดอ้างตนเหนือเทพเจ้าทุกองค์ และจะกล่าวถ้อยคำอวดสรรยต่อต้านพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งหลาย และเขาจะจำริญขึ้นจนกว่าพระพิโรธจะสำเร็จ เพราะว่าสิ่งที่ได้ทรงกำหนดไว้ นั้นจะต้องสำเร็จ Daniel 11:35, 36

ในข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้ กษัตริย์ผู้กระทำตามอำเภอใจของตนและยกตนขึ้นสูงเป็นประเด็นสำคัญ ข้อที่สามสิบหกคือข้อที่เปาโลถอดความ เมื่อท่านระบุถึง "มนุษย์แห่งบาบ" ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า แสดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า การข่มเหงในยุคมีดตั้งแต่ปี 538 จนถึง 1798 ถูกระบุไว้ในข้อที่สามสิบห้า และดำเนินต่อไปจนถึง "วาระสิ้นสุด" ซึ่งก็คือปี 1798 อันเป็น "เวลาที่กำหนดไว้" จากนั้น ข้อที่สามสิบหกระบุวาระบอบสันตะปาปาจะ "เจริญรุ่งเรือง" "จนกว่าความกริ้วจะสำเร็จ" ข้อนี้ระบุวาระบอบสันตะปาปาเจริญรุ่งเรืองจนถึงปี 1798 ณ จุดนั้น "ความกริ้ว" ประการแรกได้ "สำเร็จ" แล้ว พระวาระพยากรณ์ของพระเจ้าได้ "กำหนดไว้" วาระบอบสันตะปาปาจะดำเนินต่อไปเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี จนถึงปี 1798 ซึ่งเป็น "วาระสิ้นสุด"

"ความกริ้วครั้งแรก" สิ้นสุดลงในปี 1798 และ "ความกริ้วครั้งสุดท้าย" สิ้นสุดลงในปี 1844 ความกริ้วทั้งสองครั้งถูกนำเสนอในฐานะช่วงเวลา ซึ่งมีจุดสิ้นสุดที่เฉพาะเจาะจง จึงเป็นการระบุว่าทั้งสองอย่างนั้นเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับเวลา บิลโมนีได้ทรงบัญชาบาทบริจาริกให้กระทำให้นิยามที่เข้าใจนิมิตแห่งการปรากฏ ("mareh") ของ "เวลาเย็นและเวลาเช้า" (วันทั้งหลาย) ซึ่งระบุถึงวันที่ 22 ตุลาคม 1844 และท่านก็ได้กระทำเช่นนั้นโดยจัดให้มีพยานที่สองยืนยันวันดังกล่าว.

นิมิต "chazon" ในข้อสิบสาม ซึ่งดาเนียลปรารถนาจะเข้าใจนั้น คือนิมิตเรื่องการเหยียบย่ำซึ่งสิ้นสุดลง ณ "เวลาสิ้นปลาย" ในปี 1798 ส่วนนิมิต "mareh" ในข้อสิบสี่ สิ้นสุดลงด้วยการปรากฏของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถาน เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 1844 อันเป็นการทำให้คำพยากรณ์เรื่องเวลาสองพันสามร้อยปีสำเร็จ และเป็นการทำให้คำพยากรณ์เรื่องเวลาสองพันห้าร้อยปีสำเร็จด้วย คำพยากรณ์เรื่องเวลาทั้งสองประการนั้นถูกแสดงไว้บนตารางศักดิ์สิทธิ์ของฮาบากุก ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุว่าได้รับการกำกับโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่ควรถูกเปลี่ยนแปลง เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

"เรามีบทเรียนมากมายที่จะต้องเรียนรู้ และมีอีกมากมายที่จะต้องเลิกยึดถือเสีย พระเจ้าและสวรรค์เท่านั้นที่ปราศจากความผิดพลาด ผู้ที่คิดว่าตนจะไม่มีวันต้องละทิ้งความเห็นที่ตนหวงแหน หรือจะไม่มีเหตุให้ต้องเปลี่ยนความคิดเห็น ย่อมจะผิดหวัง トラบโดที่เรายังคงยึดถือความคิดและความคิดเห็นของตนเองอย่างตื้อรันแน่วนั้น เราก็ไม่อาจมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันซึ่งพระคริสต์ทรงอธิษฐานขอไว้ได้" Review and Herald, July 26, 1892.